

KRONIKA

CARTERA KANEA

Rudá pyramida

RICK
RIORDAN

OD AUTORA PERCYHO JACKSONA

FRAGMENT

Kronika Cartera Kanea – Rudá pyramida

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Kronika Cartera Kanea – Rudá pyramida – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRONIKA

CARTERA KANEA

Rudá pyramida

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan
Kronika Cartera Kanea
Rudá pyramida

Poprvé vydalo v roce 2010 nakladatelství Disney – Hyperion Books, an imprint of Disney Book Group, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690
Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.
Copyright © 2010 by Rick Riordan
ISBN 978-1-4231-1338-6

Z anglického originálu *The Kane Chronicles 1– The Red Pyramid* přeložila Dana Chodilová.
Redakční úprava Marie Hošková
Jazyková korektura Petra Přečková
Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2022
ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem 5. května 22, Praha 4.
Číslo publikace 41 572
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
2. vydání

Translation © Dana Chodilová, 2012

Pro čtenáře od 11 let

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedena výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

ISBN 978-80-253-6043-9 (2. vydání, 2022)
ISBN 978-80-253-1355-8 (1. vydání, 2012)
ISBN 978-80-253-6087-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN 978-80-253-6088-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN 978-80-253-6089-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

FRAGMENT

*Pro všechny mé přátele knihovníky, vášnivé čtenáře,
pravé kouzelníky Domu života.
Bez vás by se tento spisovatel ztratil v duatu.*

Obsah

1. Smrt u jehly	11
2. Exploze na počest Vánoc	23
3. Ve vězení s kočkou	32
4. Uneseni skorocizincem	39
5. Seznámení s opicí	47
6. Snídaně s krokodýlem	56
7. Upustím mužíka na hlavičku	73
8. Muffin si hraje s noži	89
9. Úprk před čtyřmi chlapíky v sukních	97
10. Bastet zezelená	103
11. Potkáme lidský plamenomet	109
12. Skok přesýpacími hodinami	117
13. Tváří v tvář zabijáckému krocanovi	121
14. Francouzský chlapík nás málem zabije	130
15. Boží narozeninová oslava	139
16. Jak Zia přišla o obočí	150
17. Strastiplný výlet do Paříže	163
18. Když se netopýři naštvou	173
19. Piknik v nebi	189
20. Navštívím hvězdnatou bohyni	199
21. Zachránkyňě teta Míci	206
22. Leroy a jeho skříňka zkázy	214

23. Zkouška profesora Thovta	222
24. V království modrých semišek	236
25. Vyhráváme plně hrazený výlet na smrt	248
26. Na palubě Egyptské královny	254
27. Démon se vzorky zdarma	267
28. Schůzka s bohem toaletního papíru	275
29. Zia si domlouvá rande	291
30. Bastet plní slib	299
31. Doručím milostný dopis	311
32. Místo křížů	318
33. Pustíme se do podniku se salsou	330
34. Jízda s Pěšákem	338
35. Mágové se ptají na cestu (a další známky apokalypsy) . . .	343
36. Naše rodina se vypaří	349
37. Leroyova pomsta	358
38. Dům kolem pyramidy	364
39. Zia mi prozradí tajemství	369
40. Zkazím docela důležité kouzlo	377
41. Končíme s nahrávkou – prozatím	391

VAROVÁNÍ

Následující text je přepis digitální nahrávky. Na některých místech kvalita záznamu pokulhává, takže jistá slova a fráze autor jen odhadl. Tam, kde to bylo možné, se do textu dodaly ilustrace důležitých symbolů zmíněných v záznamu. Zvuky v pozadí jako potyčky, rány a nadávky obou mluvčích přepsány nebyly. Autor si nečiní nárok na hodnověrnost záznamu. Zdá se být nemožné, že by ti dva mladí vypravěči mohli říkat pravdu, ale rozhodnout se musíš ty sám, čtenáři.

1. Smrt u jehly

C
A
R
T
E
R

Máme jenom pár hodin, takže dávej dobrý pozor.

Jestli posloucháš toto vyprávění, už ti hrozí nebezpečí. Sadie a já jsme možná tvá jediná šance.

Běž do školy. Najdi skříňku. Neřeknu ti, do které školy ani kterou skříňku, protože pokud jsi ta pravá osoba, najdeš je. Číselná kombinace zní 13/32/33. Než tohle doposloucháš, budeš už vědět, co ta čísla znamenají. Jen pamatuj, že příběh, který se ti chystáme vyprávět, není úplný. Závísí na tobě, jak skončí.

To nejdůležitější: až otevřeš balíček a najdeš, co je uvnitř, ne nechávej si to déle než týden. Jasně, bude tě to lákat. Zajistí ti to skoro neomezenou moc. Ale pokud si to necháš moc dlouho, zničí tě to. Schovej to pro někoho dalšího, stejně jako jsme to já a Sadie udělali pro tebe. A připrav se na to, že se ti začnou dít moc zvláštní věci.

Tak jo, Sadie mi říká, abych už nezdržoval a pustil se do toho příběhu. Fajn. Myslím, že začal v Londýně tu noc, kdy náš táta vyhodil do povětří Britské muzeum.

Jmenuju se Carter Kane. Je mi čtrnáct a celý domov mám v jednom kufru.

Myslíš, že si dělám legraci? Od svých osmi let cestuju s tátou

po světě. Narodil jsem se v Los Angeles, ale táta je archeolog a práce ho honí po všech čertech. Většinou po Egyptě, protože egyptologie je jeho obor. Zajdi do prvního knihkupectví, vyhledej si první knížku o Egyptě a můžeš se vsadit, že ji napsal dr. Julius Kane. Chceš vědět, jak Egypťané tahali mumíím z hlav mozky, stavěli pyramidy nebo prokleli hrobku faraona Tutanchamona? Pak je táta tvůj člověk. Jasně, existovaly ještě jiné důvody, proč se táta tolik stěhoval, ale tehdy jsem o jeho tajemství nic nevěděl.

Do školy jsem nechodil. Táta mě učil doma, pokud se dá říct „doma“, když člověk žádný domov nemá. Učil mě zhruba všechno, co považoval za důležité, takže jsem se toho dozvěděl spoustu o Egyptě a o basketbalu a o tátových oblíbených muzikantech. Taky jsem hodně četl – skoro všechno, k čemu jsem se dostal, od tátových historických knih po fantasy romány – celou věčnost jsem proseděl v hotelech a na letištích a u vykopávek v cizině, kde jsem nikoho neznal. Táta mě věčně nutil, abych položil knížku a šel si zaházet na koš. Zkoušels to někdy v Asuánu v Egyptě? Žádná legrace.

Zkrátka, táta mě brzo naučil, jak si všechny věci nacpat do jednoho kufříku, který si smíš vzít na palubu letadla. Táta si balí stejně, až na to, že má navíc brašnu s archeologickými nástroji. Pravidlo číslo jedna: Do té tašky jsem se nesměl ani podívat. Neporušil jsem to nikdy, až do toho dne s výbuchem.

Stalo se to na Štědrý den. Přijeli jsme do Londýna navštívit mou sestru Sadii.

Víš, táta s ní smí být jenom dva dny v roce – jeden v zimě, jeden v létě – protože ho dědeček s babičkou nesnášejí. Když máma umřela, vedli s tátou velkou soudní bitvu. Po šesti právnících, dvou rvačkách a jednom skoro vražedném útoku špachtlí (radši se ani neptej, jak probíhal) vyhráli právo nechat si Sadii u sebe v Anglii. Bylo jí teprve šest, o dva míň než mně, a oba si nás nechat nemohli – aspoň tak vysvětlovali, proč si nevzali i mě. Takže Sadie byla vychovávána jako britská školačka a já s tátou cestoval po světě. Sestru jsem viděl dvakrát ročně, což mi nevadilo.

[Drž zobák, Sadie. Jasně – k tomu se dostanu.]

Zkrátka, zdrželo nás pár zpozděných letů, ale nakonec jsme s tátou dorazili na letiště Heathrow. Bylo sychravé, studené odpoledne. Po celou cestu taxíkem do města mi táta připadal nervózní.

Víš, táta je dost důležitá osoba. Člověk by nečekal, že ho něco vyvede z míry. Má čokoládovou kůži jako já, pronikavé hnědé oči, holou hlavu a kozí bradku, takže vypadá jako temný ďábelský vědec. To odpoledne si oblékl kašmírový zimní kabát a nejlepší hnědý oblek, který nosil na přednášky. Obvyčně z něj sálalo takové sebevědomí, že ovládl všechno, kam přišel, ale někdy – jako to odpoledne – byl úplně jiný a já tomu nerozuměl. Pořád se ohlížel přes rameno, jako by nás někdo honil.

„Tati?“ ozval jsem se, když jsme sjížděli ze silnice A40. „Co se děje?“

„Ani stopa po nich,“ zamumlal. Pak mu muselo dojít, že to řekl nahlas, protože se na mě podíval trochu poplašeně. „Nic, Cartere. Všechno je v pořádku.“

To mě vylekalo, protože táta je mizerný lhář. Vždycky jsem poznal, když přede mnou něco tajil, ale taky jsem věděl, že nemá cenu z něj mámit pravdu. Asi se mě snažil chránit, ale já netušil, před čím. Někdy mě napadalo, jestli nemá nějaké příšerné tajemství z dřívějška, jestli po něm nejde nějaký starý nepřítel, ale připadalo mi to absurdní. Táta byl přece jenom archeolog.

Ještě jedna věc mi dělala starost: táta svíral svou pracovní kabelu. Když tohle dělal, obvyčně se něco stalo. Třeba tehdy, když do našeho hotelu v Káhiře vnikli zločinci. Uslyšel jsem z haly výstřely a rozběhl jsem se dolů najít tátu. Než jsem se tam dostal, už klidně zapínal tašku a ti tři střelci se houpali v bezvědomí za nohy z lustru, hábity jim visely přes hlavy a zpod nich vykukovaly trenky. Táta prohlásil, že s tím nemá nic společného, a policie to nakonec svedla na nějakou záhadnou poruchu lustru.

Jindy jsme se zas připletli do pouličních nepokojů v Paříži. Táta našel nejbližší zaparkované auto, nacpal mě dozadu na sedadlo a nařídil mi, abych se skrčil. Svezl jsem se až na podlážku a držel oči pevně zavřené. Slyšel jsem tátu, jak se na předním sedadle

hrabe v kabele a něco si pro sebe mumlá, zatímco dav venku ječel a ničil všechno kolem. Za pár minut se táta ozval, že se můžu zvednout. Všechna ostatní auta po celém bloku ležela na střeše a hořela. To naše bylo čerstvě umyté a naleštěné a za stěrači mělo nastrkáno pár dvacetieurovek.

Zkrátka, začal jsem mít před tou kabelou respekt. Byla jako náš šťastný talisman. Ale když si ji táta držel u sebe, znamenalo to, že to štěstí budeme potřebovat.

Projížděli jsme středem města a mířili na východ k bytu prarodičů. Projeli jsme kolem zlatých bran Buckinghamského paláce a velkého kamenného sloupu na Trafalgar Square. Londýn je bezva město, ale když člověk tolik cestuje, začne mu to všechno splývat. Občas mi někdo řekne: „Jú, ty máš ale štěstí, že si tak jezdíš po světě.“ Ale ne že bychom se s tátou toulali po památkách a dopřávali si nějaký luxus. Bydleli jsme i na docela drsných místech a málokdy jsme se zdrželi na místě víc než pár dní. Většinou jsem si připadal spíš jako uprchlík než jako turista.

Rozhodně by mě ale nenapadlo, že táta dělá nějakou nebezpečnou práci. Přednášel na témata jako „Mohou egyptská kouzla skutečně zabít?“ a „Oblíbené tresty v egyptském podsvětí“ a o podobných věcech, které spoustu lidí nezajímají. Ale jak jsem řekl, bylo v tom nějaké tajemství. Táta se vždycky choval hodně opatrně, každý hotelový pokoj nejdřív prohlédl, než mě do něj pustil. Často vrazil do muzea podívat se na nějaké artefakty, rychle si načmáral pár poznámek a zase pospíchal ven, jako by se bál, že ho zachytí bezpečnostní kamery.

Jednou, když jsem byl menší, jsme na letišti Charlese de Gaullea stíhali let na poslední chvíli a táta se uklidnil, teprve když se letadlo odlepilo od země. Tenkrát jsem se ho přímo zeptal, před čím to utíká, a on se na mě podíval, jako bych zrovna vytáhl pojistku z granátu. Chvilku jsem se děsil, že mi snad vážně řekne pravdu. Pak odpověděl: „To nic není, Cartere.“ Jako by „nic“ byla ta nejhroznější věc na světě.

Po tom jsem usoudil, že bude možná lepší se na nic neptat.

Faustovi, moji prarodiče, bydlí v bytě poblíž Canary Wharf, přímo na břehu řeky Temže. Taxi nás vyklopilo u obrubníku a táta požádal řidiče, aby počkal.

Byli jsme už v půlce chodníku, když táta ztuhl. Ohlédl se.

„Co je?“ zajímalo mě.

Uviděl jsem člověka v nepromokavém kabátě. Stál na druhé straně ulice a opíral se o velký uschlý strom. Byl při těle a měl kůži barvy pražené kávy. Ten kabát a černě proužkovaný oblek pod ním vypadaly draze. K tomu dlouhé vlasy, zapletené do copánků, a měkký černý klobouk, stažený až k tmavým kulatým brýlím. Připomínal mi jazzového muzikanta z koncertů, na které mě táta věčně tahal. Do očí jsem mu neviděl, ale měl jsem dojem, že nás pozoruje. Mohl to být tátův starý kamarád nebo kolega – věčně potkával nějaké známé. Záhada byla, proč ten chlápek čekal zrovna tady, před bytem mých prarodičů. A netvářil se zrovna spokojeně.

„Cartere,“ obrátil se ke mně táta, „běž napřed.“

„Ale –“

„Vyzvedni sestru. Sejdeme se u taxíku.“

Vykročil přes ulici k tomu chlápku v kabátě a já si mohl vybrat: jít za tátou a zjistit, co se děje, nebo udělat, co mi řekl.

Rozhodl jsem se pro tu o maličko bezpečnější možnost. Šel jsem vyzvednout sestru.

Než jsem stačil zaklepat, Sadie otevřela dveře.

„Pozdě jako obyčejně,“ spustila.

Držela svoji kočku Muffina, kterého dostala od táty jako dárek „na rozloučenou“ před šesti lety. Muffin zřejmě nestárl ani nerostl. Pořád měl huňatý žlutočerný kožich jako malý leopard, ostražitě žluté oči a špičaté uši, trochu velké na jeho hlavu. Z obojku mu visel stříbrný egyptský přívěsek. Sladký muffin nepřipomínal ani trochu, ale Sadie byla ještě malá, když ho pojmenovala, takže se nad tím dá přimhouřit oko.

Ani Sadie se od loňského léta moc nezměnila.

[Zatímco nahrávám, stojí kousek ode mě a zírá na mě, takže si radši dám pozor, jak ji popíšu.]

Nikdy bys neuhodl, že je to moje sestra. Především žije v Anglii tak dlouho, že mluví s britským přízvukem. Za druhé je po mámě, která byla běloška, takže Sadie má mnohem světlejší pleť než já. K tomu rovné vlasy karamelové barvy, ne přímo světlé, ale taky ne hnědé, a pár pramínků si vždycky obarví nějakou výraznou barvou. Ten den to byly rudé proužky na levé straně. Oči má modré. Vážně, zdělala modré oči po mámě. Je jí teprve dvanáct, ale vysoká je přesně stejně jako já, což mě pěkně štve. Jako obvykle žvýkala žvýkačku a na výlet s tátou si vzala odřené džínsy, koženou bundu a vojenské boty, jako by se chystala na koncert a těšila se, že tam někoho pošlepe. Kolem krku jí visela sluchátka pro případ, že by se s námi nudila.

[Paráda, nepraštila mě, takže jsem ji asi popsals dobře.]

„Letadlo mělo zpoždění,“ vysvětlil jsem jí.

Udělala bublinu, poškrábala Muffina na hlavě a hodila kočku dovnitř. „Bábi, už jdu!“

Odkudsi zevnitř houkla bábi Faustová něco, čemu jsem nerozuměl, asi: „Nevoď je sem!“

Sadie zavřela dveře a měřila si mě, jako bych byl mrtvá myš, kterou jí přitáhla kočka. „Tak jsi zase tady.“

„Jo.“

„No tak jdem.“ Povzdechla si. „Ať to máme za sebou.“

Taková je moje sestra. Žádné „Čau, jak ses měl toho půl roku? Moc ráda tě vidím!“ nebo podobně. Ale mně to nevadilo. Když se s někým vidíš dvakrát za rok, jste spíš jako vzdálení bratrance než jako sourozenci. Kromě rodičů jsme neměli absolutně nic společného.

Sešli jsme ze schodů. Uvažoval jsem o tom, že Sadie voní jako kombinace bytu starých lidí a žvýkačky, když se prudce zastavila. Vrazil jsem do ní.

„Kdo je to?“ zeptala se.

Málem jsem na toho chlapa v kabátě zapomněl. Stál s tátou na druhé straně ulice u toho velkého stromu a vypadalo to, že se pořádně hádají. Táta byl ke mně obrácený zády, takže jsem mu neviděl do obličeje, ale rozhazoval rukama, jako když je rozčilený. Ten druhý chlapík se mračil a kroutil hlavou.

„Co já vím,“ pokrčil jsem rameny. „Když jsme přijeli, už tam byl.“
 „Připadá mi povědomý.“ Sadie se zakabonila, jako by se snažila vzpomenout. „Pojďme za nimi.“

„Táta chtěl, ať počkáme u taxíku,“ namítl jsem, i když mi bylo jasné, že to nemá cenu. Sadie už vyrazila směrem k tátovi.

Místo aby vyšla přímo přes ulici, půl bloku se hnala po chodníku a krčila se za auty, pak přešla na druhou stranu, shýbla se u nízké kamenné zídky a začala se plížít k tátovi. Neměl jsem na vybranou, musel jsem za ní, i když jsem si připadal trochu pitomě.

„Šest let v Anglii,“ zamumlal jsem, „a už si myslí, že je James Bond.“

Sadie mě plácla, ani se neohlédla, a kradla se dál.

Ještě pár kroků a dostali jsme se přímo za ten uschlý strom. Slyšel jsem, jak táta na druhé straně říká: „– musím, Amosi. Víš, že je to tak správné.“

„Ne,“ namítl ten druhý člověk, což musel být Amos. Mluvil hlubokým a klidným hlasem – dost neústupně. Přízvuk měl americký. „Pokud tě nezastavím já, Juliusi, tak oni ano. Per anch tě sleduje.“

Sadie se ke mně obrátila a naznačila pusou: „Per co?“

Zavrtěl jsem hlavou, byl jsem z toho moudrý asi tak jako ona. „Vypadneme odsud,“ zašeptal jsem, protože jsem počítal, že nás každou chvilku zahlédnou a bude malér. Sadie na mě samozřejmě kašlala.

„Nevědí o mém plánu,“ vysvětloval táta. „A než to zjistí –“

„A co děti?“ zeptal se Amos. Vlasy v zátylku se mi zježily. „Co s nimi?“

„Zařídil jsem jim ochranu,“ prohlásil táta. „Kromě toho, pokud to neudělám, budeme v nebezpečí všichni. A teď zmiz.“

„To nemůžu, Juliusi.“

„Takže chceš souboj?“ Táta začal mluvit smrtelně vážně. „Mě nikdy neporazíš, Amosi.“

Neviděl jsem tátu použít sílu od toho velkého souboje se špachtlí a netoužil jsem po opakování, ale ti dva chlapi vypadali, jako by se schylovalo k bitce.

Než jsem stačil zareagovat, Sadie vyskočila a houkla: „Tati!“

Zatvářil se překvapeně, když se na něj vrhla a objala ho, ale zdaleka ne tolik jako ten druhý chlap, Amos. Ten vycouval tak rychle, až zakopl o vlastní kabát.

Sundal si brýle. Nemohl jsem si pomoci, připadalo mi, že Sadie měla pravdu. Zdál se mi povědomý – jako zasutá vzpomínka.

„Já – musím jít,“ vyhrkl. Narovnal si klobouk a vydal se po silnici pryč.

Táta se za ním díval. Jednou rukou držel starostlivě Sadii kolem ramen a druhou měl v kabele, která mu visela přes rameno. Když Amos zmizel za rohem, táta se konečně uvolnil. Vytáhl ruku z tašky a usmál se na Sadii. „Ahoj, zlato.“

Sadie se od něj odlepila a založila si ruce. „Ale, najednou jsem zlato, co? Jste tu pozdě. Návštěvní den je skoro v tahu! A co bylo tohle? Kdo je Amos a co je per anch?“

Táta ztuhl. Podíval se na mě, jako by uvažoval, kolik jsme toho slyšeli.

„To nic.“ Snažil se mluvit, jako by se nic nedělo. „Naplánoval jsem parádní večer. Kdo chce na soukromou exkurzi do Britského muzea?“

Sadie sebou žuchla na zadní sedadlo taxíku mezi tátou a mě.

„To se mi snad zdá,“ zabručela. „Jeden večer spolu a ty chceš jít bádát!“

Táta se pokusil usmát. „Zlato, bude to zábava. Kurátor egyptských sbírek mě osobně pozval –“

„Jasně, parádní překvápko.“ Sadie si odfoukla pramen vlasů z obličeje. „Štědrý den a my jdeme okukovat plesnivé krámy z Egypta. Myslíš někdy na něco jiného?“

Táta se nenaštval. Na Sadii se nenaštve nikdy. Jenom hleděl z okénka na tmavnoucí oblohu a do deště.

„Ano,“ zamumlal tiše. „Myslím.“

Jakmile táta takhle ztichne a kouká do prázdna, vím, že vzpomíná na mámu. Za posledních pár měsíců se to stávalo často. Vešel jsem třeba do našeho hotelového pokoje a objevil ho s mobi-

lem v ruce. Z displeje se na něj smál mámin obrázek – vlasy měla zastrčené pod šátkem, modré oči jí svítily na pozadí pouště.

Nebo jindy, na vykopávkách. Přistihl jsem tátu, jak se dívá na obzor, a věděl jsem, že vzpomíná, jak se s ní seznámil – dva mladí vědci v Údolí králů při archeologickém výzkumu, odhalování ztracené hrobky. Táta byl egyptolog. Máma antropoložka, která pátrala po starověké DNA. Vyprávěl mi tu historku tisíckrát.

Taxík se proplétal po břehu Temže. Hned za mostem Waterloo táta najednou znervózněl.

„Pane řidiči,“ ozval se. „Tady mi na chvíli zastavte.“

Taxikář zastavil na Viktoriině nábřeží.

„Co je, tati?“ zeptal jsem se.

Vystoupil z auta, jako by mě neslyšel. Když jsme k němu se Sadií vyšli na chodník, hleděl nahoru na Kleopatřin obelisk.

Pokud jsi ho nikdy neviděl: i když se doslova jmenuje Kleopatřina jehla, je to obelisk a s Kleopatrou nemá nic společného. Podle mě si Britové, když ho dovezli do Londýna, prostě mysleli, že to bude pěkně znít. Je asi dvacet metrů vysoký, což ve starém Egyptě mohlo vypadat parádně, ale u Temže se všemi třemi obřímí domy kolem vypadá malý a smutný. Projedeš kolem, a ani si neuvědomíš, žeš právě minul něco, co je o tisíc let starší než celý Londýn.

„Bože.“ Sadiie otráveně obešla kolečko na chodníku. „To musíme stavět u každého pomníku?“

Táta hleděl na vršek obelisku. „Musel jsem se znova podívat,“ mumlal. „Kde se to stalo...“

Přes řeku zavál ledový vítr. Chtělo se mi zpátky do taxíku, ale táta mi začínal dělat starosti. Nikdy jsem ho neviděl tak rozčileného.

„Co je, tati?“ zeptal jsem se. „Co se tu stalo?“

„Poslední místo, kde jsem ji viděl.“

Sadiie se zastavila. Nejistě se na mě zamračila, pak se podívala zas na tátu. „Počkat. Myslíš mámu?“

Táta zastrčil Sadii vlasy za ucho a to ji tak překvapilo, že se ani neodtáhla.

Připadalo mi, jako by mě ten déšť zmrazil. O mámině smrti se u nás nikdy nemluvilo. Věděl jsem, že umřela při nějaké nehodě v Londýně. Věděl jsem, že to děda s babičkou dávají za vinu tátovi. Ale nikdo nám nikdy nevysvětlil, o co šlo. Přestal jsem se na to táty vyptávat, protože z toho byl tak smutný, a stejně mi nechtěl prozradit ani slovo. „Až budeš starší,“ to bylo všechno, co jsem z něho dostal, což je ta nejotravnější odpověď na světě.

„Říkáš, že umřela tady?“ obrátil jsem se na něj. „U Kleopatřina obelisku? Co se stalo?“

Sklopil hlavu.

„Tati!“ zaprotestovala Sadie. „Jezdím tudy každý den a ty mi teď řekneš tohle. A já – celou tu dobu – o ničem nevěděla!“

„Máš ještě tu kočku?“ zeptal se táta, což mi připadalo jako dost pitomá otázka.

„Jistěže mám!“ odsekla. „Co ta s tím má společného?“

„A amulet?“

Sadie si vyjela rukou ke krku. Když jsme byli malí, těsně předtím, než šla Sadie bydlet k babičce a dědovi, dal nám táta oběma egyptské amulety. Můj byl Horovo oko, oblíbený ochranný symbol starověkého Egypta.

Táta tvrdí, že znak moderního lékařnictví, \mathbb{R} , je zjednodušená verze oka Horova, protože medicína má člověka chránit.

Každopádně ten amulet pořád nosím pod trikem, ale myslel jsem, že Sadie ten svůj už dávno ztratila nebo zahodila.

K mému překvapení přikývla. „Jasně, že ho mám, tati, ale o tom teď nemluvíme. Bábi pořád mele něco o tom, že můžeš za máminu smrt. Není to pravda, že ne?“

Čekali jsme. Výjimečně jsme se Sadií chtěli přesně stejnou věc – pravdu.

„Ten večer, kdy vaše máma zemřela,“ začal táta, „tady u obelisku –“

Najednou se na nábřeží zablesklo. Obrátil jsem se, napůl oslepený, a na chvilku jsem zahlédl dvě postavy: vysokého bledého muže s rozeklanou bradkou a ve smetanovém hábitu a holku snědé pleti v tmavě modrém hábitu s šátkem – v úborech, jaké jsem stokrát viděl v Egyptě. Jen tak stáli vedle sebe, pár metrů od nás a pozorovali nás. Pak to světlo zmizelo. Postavy se rozplynuly, zbyl po nich jenom rozmazaný obraz. Když se moje oči zas přizpůsobily tmě, ti dva byli pryč.

„Teda...“ vyhrkla Sadie nervózně. „Viděli jste to?“

„Nastupte si,“ přikázal táta a strkal nás k taxíku. „Máme zpoždění.“

Od té chvíle už mu nebylo do řeči.

„Tohle není místo na povídání,“ prohlásil a hleděl někam za nás. Slíbil taxikáři deset liber navíc, když nás doveze do muzea do pěti minut, a řidič dělal, co mohl.

„Tati,“ zkusil jsem to, „ti lidi tam u řeky –“

„A ten chlápek, ten Amos,“ přidala se Sadie. „To je egyptská policie nebo co?“

„Koukejte, vy dva,“ začal táta. „Dneska večer od vás budu potřebovat pomoc. Vím, že jste zvědaví, ale musíte být trpěliví. Slibuju, že vám to vysvětlím, až se dostaneme do muzea. Všechno to zas napravím.“

„Jak to myslíš?“ nedala se Sadie. „Co napravíš?“

Táta se tvářil víc než smutně. Málem provinile. Zamrazilo mě, když jsem si vzpomněl, co řekla Sadie: jak mu babička s dědou vyčítají, že může za máminu smrt. Nemyslel snad tohle, že ne?

Taxikář prudce zahrnul do ulice Great Russell a zastavil před hlavním vchodem do muzea, až pneumatiky zapíštěly.

„Prostě dělejte to, co já,“ radil nám táta. „Až se setkáme s kurátorem, chovejte se normálně.“

Pomyslel jsem si, že Sadie se nikdy nechová normálně, ale nahlas jsem to radši neřekl.

Vystoupili jsme z auta. Vzal jsem zavazadla a táta mezitím zaplatil řidiči pořádný balík peněz. Pak udělal něco podivného. Hodil na zadní sedadlo hrst nějakých malých věcí – vypadaly jako

kamínky, ale byla dost tma a já to neviděl jasně. „Jeďte dál,“ nařídil taxikáři. „Odvezte nás do Chelsea.“

Nedávalo to smysl, protože jsme už byli z auta venku, ale řidič vyrazil. Podíval jsem se na tátů, pak zpátky na auto, a než zahnul do rohu a ztratilo se ve tmě, zahlédl jsem divný obrázek tří pasažérů na zadním sedadle: siluety muže a dvou dětí.

Překvapeně jsem zamrkal. Další lidi taxi nemohlo nabrat tak rychle. „Tati –“

„Londýnské taxíky mají věčně plno,“ poznamenal jakoby nic. „Pojďte, děti.“

Prošel tepanou železnou branou. Sadie a já jsme chvíli váhali.

„Cartere, co se to děje?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani nevím, jestli to chci vědět.“

„No, můžeš si tu trčet na mraze, jestli chceš, ale já bez vysvětlení neodejdu.“ Obrátila se a odkráčela za tátou.

Když o tom tak zpětně uvažuju, měl jsem utéct. Měl jsem Sadii odtamtud odtáhnout, jak to nejdál šlo. Ale já prošel branou za ní.

2. Exploze na počest Vánoc

C
A
R
T
E
R

V Britském muzeu jsem už byl. Vlastně jsem byl ve více muzeích, než bych byl ochotný přiznat – vypadal bych jako úplné pako.

[To je Sadie, ječí, že jsem úplné pako. Díky, ségro.]

Zkrátka, muzeum bylo zavřené a úplně tmavé, ale na schodech vpředu na nás čekal kurátor a dva hlídači.

„Doktore Kane!“ Kurátor byl umaštěný malý chlapík v laciném obleku. Viděl jsem už mumie, které měly víc vlasů a zdravější zuby. Potřásl tátovi rukou, jako by se vítal s rockovou hvězdou. „Ta vaše poslední studie o Imhotepovi – brilantní záležitost! Nechápu, jak jste dokázal přeložit ta zaklínadla!“

„Im-ho-co?“ zamumlala směrem ke mně Sadie.

„Imhotepovi,“ poučil jsem ji. „Velekněz, architekt. Někteří tvrdí, že byl i mág. Navrhl první stupňovitou pyramidu. To přece víš.“

„Nevím,“ odsekla Sadie. „A je mi to fuk. Ale dík.“

Táta kurátorovi poděkoval, že nás provede muzeem v takový svátek. Pak mi položil ruku na rameno. „Doktore Martine, rád bych vám představil Cartera a Sadii.“

„Aha! Váš syn, samozřejmě, a –“ Kurátor si váhavě změřil Sadii. „A ta slečinka?“

„To je moje dcera,“ vysvětlil táta.

Doktor Martin se na chvíli zatvářil nechápavě. Lidi si možná myslí, jak jsou nezaujatí a zdvořilí, ale vždycky se jim ve tváři objeví ten popletený výraz, když si uvědomí, že Sadie patří k nám do rodiny. Nesnáším to, ale za ty roky už jsem si na to zvykl.

Kurátorovi se vrátil úsměv. „Ano, ano, jistě. Tudy, doktore Kane. Je nám velikou ctí!“

Hlídači za námi zamkli dveře. Vzali naše zavazadla a jeden se natáhl po tátově kabele.

„Ne, to ne,“ odmítl táta a křečovitě se usmál. „Tuhle si nechám.“

Hlídači zůstali v hale a my jsme šli za kurátorem do galerie. V noci to tam vypadalo hrozně. Tlumené světlo z klenutého skleněného stropu házelo stíny křížem krážem po zdech jako obří pavučiny. Naše boty klapaly na bílé mramorové podlaze.

„Takže,“ ozval se táta, „máte tu ten kámen.“

„Ano!“ odpověděl kurátor. „I když si nedokážu představit, jakou novou informaci z něho vytáhnete. Byl důkladně studován – je to samozřejmě náš nejslavnější artefakt.“

„To jistě,“ přisvědčil táta. „Ale možná byste byl překvapený.“

„O čem to zas mluví?“ zašeptala mi Sadie.

Neodpověděl jsem. Tušil jsem, o jakém kameni je řeč, ale nemohl jsem přijít na to, proč by nás táta zrovna na Štědrý večer vláčel do muzea, abychom se na něj podívali.

Uvažoval jsem, co se nám to chystal říct tam u Kleopatřina obelisku – něco o mámě a o noci, kdy umřela. A proč se pořád rozhlíží, jako by čekal, že se tu zas objeví ta záhadná dvojice, kterou jsme viděli u obelisku. Byli jsme zamčení v muzeu, kolem hlídači a supermoderní zabezpečení. Tady nás nikdo obtěžovat nemůže – aspoň jsem doufal.

Zahnuli jsme doleva do egyptského křídla. Zdi lemovaly mohutné sochy faraonů a bohů, ale táta je všechny minul a zamířil přímo k hlavní atrakci uprostřed sálu.

„Nádhera,“ zamumlal. „A není to replika?“

„Kdepak,“ tvrdil kurátor. „Pravý kámen sice vždycky nevystavujeme, ale pro vás jsme to zařídili.“

Hleděli jsme na desku tmavě šedého kamene asi metr vysokou a něco přes půl metru širokou. Stála na podstavci, uzavřená ve skleněné vitríně. Do rovného povrchu někdo vytesal tři různé druhy písma. Ve vrchní části bylo staroegyptské obrázkové: hieroglyfy. Uprostřed... Musel jsem si lámat hlavu, než jsem si vzpomněl, jak tomu táta říká: démotika, druh písma z doby, kdy Egypt ovládali Řekové a do egyptštiny se dostala spousta řeckých slov. Poslední řádky byly řecké.

„Rosettská deska,“ představil jsem ji sestře.

„Páni, nejmenuje se tak nějaký počítačový software?“ podivila se Sadie.

Chystal jsem se jí vysvětlit, jak je pitomá, ale kurátor se nervózně zasmál. „Mladá dámo, Rosettská deska se stala klíčem k rozluštění hieroglyfů! Objevila ji Napoleonova armáda roku 1799 a –“

„Jo, jasně,“ přerušila ho Sadie. „Už si vzpomínám.“

Věděl jsem, že to říká jenom proto, aby ho zarazila, ale táta se nedal.

„Sadie,“ spustil. „Dokud nebyl objeven tento kámen, normální smrtelníci... ehm, chci říct, nikdo celá staletí nedokázal hieroglyfy přečíst. Psaný egyptský jazyk byl úplně zapomenutý. Pak jeden Angličan jménem Thomas Young dokázal, že tři jazyky na desce nesou stejný nápis. A Francouz Champollion si dal tu práci a rozluštil hieroglyfické písmo.“

Sadie žvýkala žvýkačku a nevypadala, že by ji to zvlášť ohromilo. „A co tam teda stojí?“

Táta pokrčil rameny. „Nic důležitého. V zásadě je to poděkování nějakých kněží králi Ptolemaiovi V. Když to bylo vytesáno, nic moc to neznamenal. Ale po staletích... po staletích se z toho stal mocný symbol. Snad nejdůležitější spojení mezi starověkým Egyptem a moderním světem. Byl jsem blázen, že jsem si ten potenciál neuvědomil dřív.“

Přestal jsem mu rozumět a kurátor očividně taky.

„Doktore Kane?“ zeptal se. „Není vám nic?“

Táta se zhluboka nadechl. „Omlouvám se, doktore Martine.“

Jenom jsem... uvažoval nahlas. Mohl byste mi to sklo odstranit? A přinesl byste laskavě z archivu ty listiny, o které jsem vás žádal?"

Doktor Martin přikývl. Naťukal na malém dálkovém ovladači kód a předek skleněného boxu se otevřel.

„Bude to pár minut trvat, než ty záznamy vyhledám,“ oznámil doktor Martin. „Kdyby šlo o kohokoli jiného, váhal bych mu poskytnout nestřežený přístup ke kameni. Doufám, že budete opatrný.“

Podíval se na nás se Sadií, jako bychom byli nějakí grázláci.

„Budeme dávat pozor,“ slíbil táta.

Jakmile doktorovy kroky utichly, táta se k nám obrátil. Oči se mu divoce leskly. „Děti, tohle je hrozně důležité. Musíte ze sálu pryč.“

Stáhl si z ramene kabelu, rozepnul ji a pootevřel jen tak, aby mohl vytáhnout řetěz na kolo a visací zámek. „Běžte za doktorem Martinem. Jeho kancelář najdete na konci haly nalevo. Vedou do ní jen jedny dveře. Až bude uvnitř, omotejte to kolem kliky a pevně zamkněte. Musíme ho zdržet.“

„Ty ho chceš zamknout vevnitř?“ zeptala se Sadie a najednou ožila. „Paráda!“

„Tati,“ ozval jsem se, „co se to děje?“

„Na vysvětlování není čas,“ prohlásil. „Máme jedinou šanci. Oni přicházejí.“

„Kdo přichází?“ chtěla vědět Sadie.

Táta chytil Sadii kolem ramen. „Zlato, mám tě rád. A je mi líto... je mi líto moc věcí, ale teď není čas. Pokud tohle vyjde, všechno pro nás napravím, to slibuju. Cartere, ty jsi statečný kluk. Musíš mi věřit. Zamkněte doktora Martina. A pak se držte od tohoto sálu dál!“

Zamknout kurátorovy dveře na řetěz byla hračka. Ale sotva jsme to udělali, ohlédlí jsme se zpátky, odkud jsme přišli. Uviděli jsme, jak z egyptské galerie vychází modré světlo, jako by tam táta instaloval obří zářící akvárium.

Sadie se do mě zabodla pohledem. „Kápní božskou, ty víš, co má za lubem?“

„Ne,“ přiznal jsem. „Ale poslední dobou se chová divně. Hodně myslí na mámu. Má její obrázek...“

Víc se mi ani říkat nechtělo. Sadie našťěstí přikývla, jako že chápe.

„Co má v té tašce?“ zeptala se.

„Nevím. Zakázal mi se do ní podívat.“

Sadie povytáhla obočí. „A ty ses fakt nikdy nepodíval? Bože, to jsi celý ty, Cartere. Jsi nemožný.“

Chystal jsem se bránit, ale v tu chvíli se zachvěla zem.

Sadie se lekla a popadla mě za ruku. „Řekl nám, ať se držíme dál. V tom ho chceš taky poslechnout?“

Popravdě řečeno, tenhle rozkaz se mi docela zamlouval, ale Sadie se už rozběhla po chodbě. Zaváhal jsem jenom chvíličku a vydal jsem se za ní.

Když jsme se dostali ke vchodu do egyptské galerie, zarazili jsme se na místě. Táta stál před Rosettskou deskou zády k nám. Na zemi kolem něj zářil modrý kruh, jako by někdo rozsvítil zářivky v podlaze.

Táta si shodil kabát. Kabela s náčiním mu ležela otevřená u nohou a byla v ní vidět dřevěná bedna, něco přes půl metru dlouhá, pomalovaná egyptskými znaky.

„Co to drží?“ zašeptala mi Sadie. „To je bumerang?“

Viděl jsem to taky. Táta zvedl ruku a máchl zahnutou bílou hůlkou. Vážně připomínala bumerang. Ale místo aby ho hodil, dotkl se jím Rosettské desky. Sadie zatajila dech. Táta po kameni něco psal. Tam, kde se ho bumerang dotkl, objevily se v žule zářící modré čáry. Hieroglyfy.

Nedávalo to smysl. Jak by mohl psát zářící slova hůlkou? Ale ten obrázek byl jasný a výrazný: býčí rohy a pod nimi čtvereček a křížek.

„Otevři se,“ zamumlala Sadie. Zůstal jsem na ni hledět, protože to znělo, jako by to slovo zrovna přeložila, což byl samozřejmě nesmysl. Já sám jsem se kolem táty motal roky, a dokázal jsem vyluštit jenom pár hieroglyfů. Vážně je dřina se to naučit.

Táta zvedl ruce. Zanotoval: „Wo-seer, i-ei.“ A na Rosettské desce se modře rozzářily další dva hieroglyfy.

I když jsem byl tak vyjevený, ten první jsem poznal. Bylo to jméno egyptského boha mrtvých.

„Wo-seer,“ zašeptal jsem. Nikdy jsem to neslyšel takhle vyslovené, ale věděl jsem, co znamená. „Usir.“

„Usire, přijď,“ vyhrkla Sadie jako v transu. Pak vykulila oči. „Ne!“ houkla. „Tati, to ne!“

Táta se překvapeně otočil. „Děti –,“ začal, ale už bylo pozdě. Země zarachotila. Modré světlo se proměnilo na pronikavě bílé a Rosettská deska explodovala.

Když jsem se probрал z bezvědomí, jako první jsem uslyšel smích – příšerný, škodolibý smích a k tomu jekot poplašného systému muzea.

Připadalo mi, jako by mě právě přejezl traktor. Celý omámený jsem se posadil a vyplivl kousek Rosettské desky. Galerie byla v troskách. Po zemi kolem plápolaly ohně. Obří sochy se skácely. Sarkofágy výbuch srazil z podstavců. Kusy Rosettské desky se rozletěly s takovou silou, až se zaryly do sloupů, do zdí, do ostatních exponátů.

Sadie ležela v bezvědomí vedle mě, ale vypadala, že se jí nic nestalo. Popadl jsem ji za rameno, zatřásl s ní a ona vydechla: „Uff.“

Před námi na místě Rosettské desky zůstal jen doutnajícím rozbořený stojan. Zem byla černá jako od rachejtle, až na zářící modrý kruh kolem našeho táty.

Díval se naším směrem, ale nevypadalo to, že na nás. Po hlavě se mu táhl krvavý šrám. Pevně svíral ten bumerang.

Nechápal jsem, na co se dívá. Pak se síní zas rozlehl ten strašidelný smích a já si uvědomil, že vychází z místa přímo přede mnou.

Něco stálo mezi naším tátou a námi. Zpočátku jsem to málem nerozeznal – bylo to jenom cosi mihotavého a žhavého. Ale když jsem se soustředil, nabralo to nejasný obrys – planoucí silueta člověka.

Byl vyšší než táta a jeho smích se do mě zařezával jako motorová pila.

„Dobrá práce,“ pochválil tátu. „Moc dobrá práce, Juliusi.“

„Tebe jsem nevolal!“ Tátovi se třásl hlas. Zvedl bumerang, ale ohnivce máchl prstem, hůlka vylétla tátovi z ruky a rozbila se o zed.

„Mě nikdo nevolá, Juliusi!“ zapředl spokojeně ten muž. „Ale když otevřeš dveře, musíš počítat s tím, že přijdou hosté.“

„Zpátky do duatu!“ zahřímá táta. „Mám moc velkého panovníka!“

„Ale nestraš,“ odbyl ho pobaveně ten člověk. „I kdybys věděl, jak ji používat – což nevíš –, ten na mě nikdy nestačil. Jsem nejsilnější. Teď se podělíš o svůj osud.“

Ničemu z toho jsem nerozuměl, ale věděl jsem, že musím tátovi pomoci. Pokusil jsem se sebrat nejbližší kus kamene, ale byl jsem tak vyděšený, že mi prsty strnuly a ztuhly jako klacíky. Ruce mi byly k ničemu.

Táta mi věnoval tichý varovný pohled: *Zmizte odsud*. Uvědomil jsem si, že toho ohnivce schválně drží zády k nám a doufá, že se Sadií nepozorovaně utečeme.

Sadie byla pořád malátná. Podařilo se mi ji odtáhnout za sloup do šera. Když se začala bránit, zacpal jsem jí pusou rukou. To jí probralo. Uviděla, co se děje, a přestala protestovat.

Poplašná zařízení ječela. Dveře do galerie byly v ohni. Hlídači už se museli blížít, ale netušil jsem, jestli je to pro nás dobré.

Táta se sehnul k podlaze, nepřítel přitom nespouštěl z očí. Otevřel tu popsanou dřevěnou bednu. Vytáhl malou tyčku, něco

jako pravítko. Něco si pro sebe zamumlal a z latě vyrostla dřevěná hůl, vysoká jako on sám.

Sadie vypískla. Ani já jsem nevěřil vlastním očím, ale to byl jen začátek.

Táta hodil tu hůl ohnivci k nohám a dřevo se proměnilo na obrovského hada, tři metry dlouhého a silného jako já, s měďnatými šupinami a planoucíma rudýma očima. Vrhł se na ohnivého muže, ale ten ho lehce popadl za hlavou. Z ruky mu vyrazily bílé plameny a had shořel na popel.

„Starý trik, Juliusi,“ prohlásil ohnivec.

Táta se na nás podíval a znovu nás pohledem pobídl, abychom utekli. Něco ve mně odmítalo uvěřit, že je to všechno pravda. Možná jsem ještě v bezvědomí a mám zlý sen. Sadie vedle mě sebrala kámen.

„Kolik?“ zeptal se otec rychle, aby si udržel pozornost nepřítele. „Kolik jsem jich osvobodil?“

„Kolik asi? Všech pět,“ odfrkl si muž, jako by to vysvětloval malému děcku. „To už bys měl vědět, že jsme spojení, Juliusi. A já brzo osvobodím další a ti budou moc rádi. Měl bych být zase jmenován vládcem.“

„Dny démonů,“ vyhrkl táta. „Oni tě zastaví, než bude pozdě.“

Ohnivý muž se rozesmál. „Myslíš, že mě Dům dokáže zastavit? Ti staří blázni se nedokážou ani přestat dohadovat mezi sebou. A teď se do toho příběhu pustíme znovu. Jenže tentokrát už nepovstaneš!“

Ohnivec mávl rukou. Modrý kruh kolem tátových nohou po temněl. Táta sáhl po bedně, ale ta poskočila po podlaze dál.

„Sbohem, Usire,“ prohlásil ohnivec. Znovu mávl rukou a vykouzlil kolem táty zářící rakev. Nejdřív byla průhledná, ale zatímco se táta bránil a bušil do jejích stěn, byla pevnější a pevnější – měnila se na zlatý egyptský sarkofág vykládaný drahokamy. Táta naposledy zachytil můj pohled a naznačil *Utíkejte!*, než se rakev ponořila do země, jako by se podlaha muzea proměnila na vodu.

„Tati!“ zaječel jsem.

Sadie hodila kamenem, ale ten neškodně proletěl hlavou ohnivého muže.

Obrátil se a na strašlivou chvíli se mu v plamenech objevil obličej. Nechápal jsem, co vidím. Jako by někdo přes sebe položil dvě tváře – jednu skoro lidskou, s bledou kůží, krutými, strohými rysy a planoucíma rudýma očima, druhou zvířecí s tmavým kožichem a ostrými tesáky. Horší než pes nebo vlk nebo lev – takové zvíře jsem nikdy neviděl. Rudé oči na mě hleděly a já věděl, že umřu.

Za mnou na mramorové podlaze haly zazněly kroky. Hlasy vyštěkávaly rozkazy. Hlídači, možná policie – ale nedostanou se sem včas.

Ohnivec se na nás vrhl. Když už byl kousíček od mé tváře, něco ho odrazilo dozadu. Vzduch zajiskřil elektřinou. Amulet na krku se mi nepříjemně rozpálil.

Ohnivý muž zasyčel a změřil si mě pečlivěji. „Takže... to jsi ty.“

Budova se znovu otřásla. Na opačné straně sálu se jasně zablesklo a část zdi explodovala. Otvorem prošli dva lidé – muž a dívka, které jsem zahlédl u obelisku. Hábity jim vířily kolem nohou a oba drželi hole.

Ohnivý muž zavrčel. Naposled si mě změřil a houkl: „Však ty se brzo dočkáš, chlapče.“

Pak se celý sál vzňal. Nápor horka mi vysál vzduch z plic a já se zhroutil na zem.

Poslední, co jsem si zapamatoval, byl muž s rozeklanými vousy a dívka v modrém, kteří nade mnou stáli. Slyšel jsem hlídače, běželi a křičeli, blížili se. Dívka se nade mnou sklonila a vytáhla od opasku dlouhý zakřivený nůž.

„Musíme jednat rychle,“ řekla tomu muži.

„Ještě ne,“ odpověděl trochu neochotně. Měl silný přízvuk, jakoby francouzský. „Musíme si být jistí, než je zničíme.“

Zavřel jsem oči a nechal se unést do bezvědomí.

S
A
D
I
E

3. Ve vězení s kočkou

[Dej mi ten pitomý mikrofon.]

Nazdárek. Tady Sadie. Brácha je hrozný vypravěč. Omlouvám se za něj. Ale teď jsem tu já, takže je to fajn.

Shrneme si to: exploze. Rosettská deska na prach. Ten rozžhavený zlý chlápek. Táta zavřený do rakve. Strašidelný Francouz a arabská holka s nožem. My v bezvědomí. Jasně.

Když jsem se probrala, běhali tam policisté, jak se dalo čekat. Oddělili nás s bráchou od sebe. To mi zas tak nevadilo, stejně jenom otravuje. Ale pak mě zamkli do kurátorovy kanceláře a nechali mě tam trčet. Jasně, že na to použili ten řetěz z kola. Pitomci.

Samozřejmě jsem z toho byla celá vedle. Zrovna mě uspalo kdovíco ohnivého. Viděla jsem, jak to tátu nacpalo do sarkofágu a zapustilo do země. Snažila jsem se policii všechno vypovědět, ale poslouchal mě někdo? Kdepak.

A to nejhorší: pořád mě mrazilo, jako by mi někdo vrážel vzadu do krku ledové jehličky. Začalo to, když jsem se dívala na ta modrá zářící slova, která táta maloval na Rosettskou desku, a já věděla, co znamenají. Nějaká rodinná nemoc? Může být chápání těch nezáživných egyptských nesmyslů dědičné? Při mém štěstí jo.

Dlouho potom, co jsem vyžvýkala žvýkačku, konečně přišla policistka a vytáhla mě z té kanceláře. Na nic se neptala. Jenom

mě nacpala do policejního auta a odvezla mě domů. Ani tam jsem nesměla bábi a dědovi nic vysvětlit. Ta ženská mě jenom zavřela do mého pokoje a já čekala. A čekala.

Čekání nesnáším.

Chodila jsem sem a tam. Můj pokoj není nic nóbl, jenom podkrovní kamrlík s oknem a postelí a stolem. Nedá se tam moc dělat. Muffin mi očichal nohy a ocas se mu naježil jako kartáč na lahve. Asi nemá rád smrad muzeí. Zasyčel a zmizel pod postelí.

„Tak dík,“ zamumlala jsem.

Otevřela jsem dveře, ale hlídala tam ta policajtkta.

„Za chvíli přijde inspektor,“ oznámila mi. „Zůstaň, prosím, uvnitř.“

Viděla jsem dolů – zahlédla jsem, jak děda chodí po pokoji a lomí rukama a Carter a policejní inspektor spolu mluví na pohovce. Co říkali, to jsem neslyšela.

„Můžu na záchod?“ zeptala jsem se té milé ženské.

„Ne.“ Zavřela mi dveře před nosem. Jako bych mohla na záchodě udělat nějaký výbuch. Myslím opravdový.

Vylovila jsem iPod a projela si seznam písniček. Nic mě nezajalo. Znechuceně jsem přístroj hodila na postel. Když jsem tak rozčilená, že mě nebaví ani muzika, to už je co říct. Zajímalo by mě, proč si policie promluvila nejdřív s Carterem. To není fér.

Pohrávala jsem si s náhrdelníkem, který mi dal táta. Nikdy jsem nevěděla, co ten symbol znamená. Carter má samozřejmě oko, ale ten můj vypadá trochu jako anděl a taky má něco ze zabiáckého mimozemského robota.

Proč se, sakra, táta zajímal, jestli ho pořád mám? Jistěže ho mám. Byl to jediný dárek, který mi kdy dal. No, teda kromě Muffina, ale při tom, jak se ta kočka chová, to možná ani pořádný dar nebyl.

Táta mě v šesti letech vlastně opustil. Ten náhrdelník bylo moje jediné spojení s ním. Když mám dobrý den, koukám na něj a vzpomínám. Když je zle (což je mnohem častěji), mrsknu s ním přes pokoj a dupnu na něj a nadávám tátovi, že tu není. Docela mi to pomáhá. Ale nakonec si ho vždycky zase nasadím.

Každopádně, při těch podivných věcech v muzeu se náhrdelník rozpálil – a to si nevymýšlím. Málem jsem si ho sundala, ale nemohla jsem si pomoci, napadlo mě, jestli mě náhodou nějak nechrání.

Já to všechno napravím, řekl táta a koukal tak provinile, jak se na mě dívá často.

No, tak tos parádně podělal, tati.

Co si myslel? Chtělo se mi věřit, že to všechno byl zlý sen: ty zářící hieroglyfy, to s tím hadem, rakev. Takové věci se prostě nestávají. Jenže já vím, že ano. Nemohlo se mi zdát nic tak strašlivého jako ta hořící tvář, když se na nás obrátila. „Však ty se brzo dočkáš, chlapče,“ oznámil Carterovi ten chlápek, jako by se nás chystal vypátrat. Stačilo si to představit a už se mi třásly ruce. Taky jsem musela pořád myslet na zastávku u Kleopatřina obelisku, který chtěl táta vidět. Jako by si tak dodával k něčemu odvahy. Jako by to, co dělal v Britském muzeu, mělo něco společného s mámou.

Klouzala jsem pohledem po pokoji a zastavila se na desce stolu. Ne, pomyslela jsem si. To neudělám.

Ale přišla jsem k němu a otevřela zásuvku. Odstrčila jsem pár starých map, schovávačku na sladkosti, haldu úkolů z matiky, které jsem zapoměla odevzdat, a pár fotek se mnou a kámoškami Liz a Emmy, jak si na trhu zkoušíme legrační klobouky. A tam ve spod toho všeho ležel obrázek mámy.

Bábi a děda mají tuny fotek. Ve skříni v hale si udělali mámi nu svatyni – schovávají si tam její dětské malůvky, písemky ze střední, fotku z promoce na univerzitě, její oblíbené šperky. Je to na palici. Zařekla jsem se, že nebudu jako oni, takhle trčet v minulosti. Mámu si stejně sotva pamatuju a s tím, že je mrtvá, nic nenadělám.

Ale jeden obrázek jsem si nechala. Je na něm máma a já v našem domě v Los Angeles hned potom, co jsem se narodila. Stojí venku na balkoně, za sebou má Tichý oceán a drží pomačkané vypasené mimino, ze kterého jednoho dne vyroste člověk. Jako děčko jsem nevypadala nic moc, ale máma byla krásná, dokonce i v těch kraťasech a potrhaném tričku. Tmavě modré oči. Světlé vlasy, sepnuté vzadu. Perfektní pleť. Oproti ní jsem na tom strašně. Každý tvrdí, že jsem jí podobná, ale nedokážu se zbavit ani té vyrážky na bradě, natož abych vypadala tak dospěle a krásně.

[Přestaň se šklebit, Cartere.]

Ta fotka mě tolik fascinovala, protože si ani pořádně nepamatuju, jak jsme společně žili. Ale schovala jsem si ji hlavně kvůli tomu obrázku na mámině tričku: je to symbol života – anch.

Má mrtvá máma nosila na triku symbol života. Smutnější to být nemohlo. Ale usmívala se do objektivu, jako by věděla nějaké tajemství. Jako by se s tátou bavili nějakým soukromým vtípkem.

Něco se mi vynořilo z podvědomí. Ten obtloustlý chlápek v kabátě, který se hádal s tátou přes ulici – ten říkal něco jako per anch.

Myslel anch jako symbol života? A pokud ano, co je to per? S praním to souviset nebude.

Přepadl mě strašlivý pocit, že kdybych viděla slova per anch napsaná hieroglyfy, věděla bych, co to znamená.

Odložila jsem mámin obrázek. Sebrala jsem tužku a obrátila jeden starý úkol z matiky. Napadlo mě, co by se stalo, kdybych to zkusila napsat. Přišla bych prostě na ten správný znak?

Sotva jsem přiložila tužku k papíru, otevřely se dveře. „Slečna Kaneová?“

Obrátila jsem se a propisku pustila.

Ve dveřích mého pokoje stál inspektor a mračil se. „Co to děláš?“

„Úkol z matiky,“ vyhrkla jsem.

Mám dost nízký strop, takže se inspektor musel sehnout, aby mohl vejít. Měl na sobě běžový oblek, který mu seděl k šedým vlasům a bledému obličejí. „Takže, Sadie. Jsem vrchní inspektor Williams. Promluvíme si, ano? Posadme se.“

Schválně jsem si nesedla a on tím pádem taky ne, což ho muselo rozčilovat. Je těžké tvářit se, že máš všechno pod kontrolou, když se hrbíš jako Quasimodo.

„Řekni mi všechno, prosím,“ požádal, „od té chvíle, když si tě táta přijel vyzvednout.“

„Už jsem to pověděla policii v muzeu.“

„Tak ještě jednou, pokud ti to nevadí.“

A tak jsem mu to všechno vylíčila. Proč ne? Levé obočí mu šplhalo výš a výš, když jsem mu popsala ty podivnosti jako zářící písmena a hadí hůl.

„No, Sadie,“ poznamenal. „Máš docela slušnou fantazii.“

„Já nelžu, inspektore. A to obočí vám chce utéct z hlavy.“

Pokusil se podívat na vlastní obočí a zakabonil se. „No tak, Sadie, já vím, že je to pro tebe těžké. Chápu, že chceš zachránit tátovu pověst. Ale otec zahynul –“

„Chcete říct, že se propadl do země v rakvi,“ opravila jsem ho. „Není mrtvý.“

Inspektor Williams rozhodil rukama. „Sadie, je mi to moc líto. Ale musíme zjistit, proč udělal tu věc... hm...“

„Jakou věc?“

Stísněně si odkašlal. „Tvůj táta zničil artefakty nedozírné hodnoty a přitom očividně zabil i sebe. Moc rádi bychom věděli, proč to udělal.“

Zůstala jsem na něj civět. „Chcete říct, že je táta terorista? Zbláznil jste se?“

„Mluvili jsme s několika jeho kolegy. Dozvěděl jsem se, že od smrti tvé matky se začal chovat nevypočitatelně. Uzavřel se do sebe a začal být posedlý studiem, víc a víc času trávil v Egyptě –“

„Je přece sakra egyptolog! Měli byste ho hledat, a ne se vypyátvat na takové pitomosti!“

„Sadie,“ zvýšil hlas a já v tom slyšela, že by mě nejradaší uškrtil. Zajímavé, takový pocit mám ze spousty dospělých. „V Egyptě jsou extremistické skupiny, které protestují proti tomu, že egyptské památky uchovávají muzea v jiných zemích. Takoví lidé se mohli s tvým tátou spojit. Ve svém stavu pro ně byl možná snadný cíl. Pokud jsi od něj slyšela nějaká jména –“

Prořítla jsem se kolem inspektora k oknu. Dostala jsem takový vztek, že jsem ani nedokázala uvažovat. Odmítala jsem uvěřit, že je táta mrtvý. Ne, ne a ne. A terorista? Proboha. Proč jsou dospělí tak tupí? Věčně říkají „mluv pravdu“, a když to děláš, nevěří ti. Tak co si z toho máme vybrat?

Hleděla jsem dolů na tmavou ulici. Ten pocit mravenčení v týle najednou zesílil. Zaostřila jsem na uschlý strom, kde jsem se sešla s tátou. V tlumeném světle pouliční lampy tam stál a díval se na mě ten tlustý chlápek v černém kabátě, kulatých brýlích a klobouku – ten, kterému táta říkal Amos.

Asi bych měla mít strach, když mě v noci potmě pozoruje takový tajemný týpek. Ale tvářil se hrozně ustaraně. A připadal mi vážně povědomý. Rozčilovalo mě, že si nemůžu vzpomenout, proč.

Inspektor za mnou si odkašlal. „Sadie, tobě nikdo ten výbuch v muzeu nevyčítá. My víme, že jsi do toho byla zatažená proti své vůli.“

Obrátila jsem se od okna. „Proti své vůli? To já jsem zamkla kurátora v kanceláři.“

Inspektorovi začalo zase obočí šplhat na temeno. „Ať je to, jak chce, jistě jsi netušila, co se tvůj táta chystá udělat. Možná do toho byl zapletený tvůj bratr?“

Odfrkla jsem si. „Carter? Ale jděte.“

„Takže chceš chránit i jeho. Bereš ho jako opravdového brášku, co?“

Nechtělo se mi tomu věřit. Nejradaší bych mu jednu vrazila. „Co má tohle znamenat? Protože nevypadá jako já?“

Inspektor zamrkal. „Já jen myslel –“

„Já vím, co jste myslel. Jistěže je to můj vlastní bratr!“

Inspektor Williams zvedl omluvně ruce, ale já pořád zuřila. I když mě Carter štve, nesnáším, když si lidi myslí, že nejsme příbuzní. Nebo když se na tátu dívají pochybovačně a nevěří mu, že my tři jsme rodina – jako by na tom bylo něco špatného. Jako ten pitomý doktor Martin tam v muzeu. Nebo inspektor Williams. Stává se to vždycky, když jsme táta, já a Carter spolu. Zatraceně vždycky.

„Omlouvám se, Sadie,“ utěšoval mě inspektor. „Chtěl bych jenom oddělit nevinné od vinných. Pro všechny bude mnohem jednodušší, když budeš spolupracovat. Dáš nám jakoukoli informaci. Když nám povíš všechno, co tvůj táta řekl. Jména lidí, o kterých se třeba zmínil.“

„Amos,“ vyhrkla jsem, jenom abych viděla, co on na to. „Setkal se s nějakým člověkem jménem Amos.“

Inspektor Williams si vzdychl. „Sadie, to nemohl. Jistě to víš. Mluvili jsme s Amosem telefonicky ani ne před hodinou. Je u sebe doma v New Yorku.“

„On není v New Yorku!“ nedala jsem se. „Je přímo –“

Podívala jsem se z okna. Amos zmizel. Do háje, to se dalo čekat.

„To není možné,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Přesně tak to je,“ potvrdil inspektor.

„Ale on tam byl!“ prohlásila jsem. „Kdo to je? Nějaký tátův kolega? Jak jste věděli, že mu máte volat?“

„No tak, Sadie. Přestaň to na nás hrát.“

„Hrát?“

Inspektor si mě chvíli prohlížel, pak zaťal zuby, jako by se rozhodl. „Od Cartera jsme se už dozvěděli, jak to bylo. Nechtěl jsem tě rozčilovat, ale řekl nám všechno. Chápe, že už nemá smysl otce chránit. Mohla bys nám taky pomoci, nikdo tě z ničeho neobviní.“

„Neměl byste lhát dětem!“ zaječela jsem a doufala, že to bude slyšet až dole. „Carter by proti tátovi nikdy neřekl ani slovo a já taky ne!“

Inspektor ani neměl dost slušnosti, aby se zatvářil rozpačitě.

Založil si ruce. „Je mi líto, že se na to tak díváš, Sadie. Obávám se, že je načase jít dolů... a probrat si důsledky s tvými prarodiči.“

4. Unesení skorocizincem

S
A
D
I
E

Rodinné sešlosti prostě miluju. Je to paráda, vánoční girlandy kolem krbu, konvice pořádného čaje a inspektor Scotland Yardu, který se tě chystá zavřít.

Carter polehával na pohovce a svíral tátovu kabelu. Zajímalo by mě, proč mu ji policisté nechali. Měl by to být důkaz nebo tak něco, ale vypadalo to, že si jí inspektor ani nevšiml.

Carter vypadal hrozně – myslím ještě hůř než obvykle. Vážně, ten kluk nikdy nechodil do normální školy a vypadá jako malý profesor, věčně v khaki kalhotách a propínací košili a mokasínech. Jinak podle mě nevypadá špatně. Je docela vysoký a štíhlý a má fajn vlasy. Oči zdědil po tátovi a Liz a Emma mi dokonce říkaly, že podle fotky je super, což nemůžu brát tak vážně, protože za a) je to můj bratr a za b) kámošky jsou trošku máklé. Co se týče oblečení, Carter by nepoznal, že je něco super, i kdyby ho to kouslo do zadku.

[No, nekoukej tak na mě, Cartere. Víš, že je to tak.]

Každopádně jsem se na něj nemohla zlobit. Snášel tátovo zmiizení ještě hůř než já.

Vedle něj seděli po stranách bábi a děda a tvářili se dost nervózně. Na stole stála konvice čaje a talíř sušenek, ale nikdo si nevzal. Vrchní inspektor Williams mi ukázal na jedinou volnou

židli. Pak začal důležitě pochodovat před krbem. U předních dveří stáli dva další policisté – ta ženská a chlap jako hora, který hypnotizoval sušenky.

„Pane a paní Faustovi,“ prohlásil inspektor Williams, „obávám se, že tu máme dvě děti, které nejsou ochotny s námi spolupracovat.“

Bábi si hrála s lemem šatů. Člověk by nevěřil, že je příbuzná s mámou. Babička je bledá a křehká jako proutek, kdežto máma vypadá všude na fotkách šťastná a plná života. „Jsou to teprve děti,“ vyrazila ze sebe. „Jistě jim to nebudete vyčítat.“

„Pche!“ zaduněl děda. „To je směšné, inspektore. Ony za nic nemůžou!“

Děda je bývalý hráč ragby. Má svalnaté ruce, břicho moc velké do každé košile a oči zapadlé hluboko v obličejí, jako by mu je tam někdo vtlačil (no, vlastně ho tam praštil před léty táta, ale to sem nepatří). Děda umí nahnat strach. Lidi mu jdou obyčejně z cesty, ale na inspektora Williamse dojem neudělal.

„Pane Fauste,“ obrátil se k němu, „co si asi tak představujete, že bude na titulních stranách zítřejších novin? Útok na Britské muzeum. Rosettská deska zničena. Váš zeť –“

„Bývalý zeť,“ opravil ho děda.

„ – pravděpodobně vyletěl do vzduchu při výbuchu nebo utekl a v tomto případě –“

„On neutekl!“ vyjekla jsem.

„Musíme zjistit, kde je,“ pokračoval inspektor. „A jediní svědkové, vaše vnoučata, mi nechtějí říct pravdu.“

„Řekli jsme vám pravdu,“ ozval se Carter. „Táta není mrtvý. Propadl se do země.“

Inspektor Williams se podíval na dědu, jako by chtěl říct: Vidíte to? Pak se pustil do Cartera. „Mladý muži, tvůj otec spáchal zločin. A nechal vás tam, abyste nesli následky –“

„To není pravda!“ vyštěkla jsem a hlas se mi třásl vztekem. Jasně, nechtělo se mi věřit, že by nás táta schválně nechal napospas policii. Ale ta představa, že mě opustil – no, jak už jsem možná říkala, docela to bolelo.

„No tak, holka,“ konejšil mě děda, „pan inspektor dělá jenom svou práci.“

„Dělá ji špatně!“ odsekla jsem.

„Dejme si všichni trochu čaje,“ navrhla babička.

„Ne!“ vyhrkli jsme s Carterem současně, až mi bábi bylo líto, protože se málem zavrtala do pohovky.

„Můžeme vás obžalovat,“ varoval nás inspektor. „Můžeme a taky to uděláme –“

Ztuhl. Pak několikrát zamrkal, jako by zapomněl, co chtěl říct.

Děda se zamračil. „No, inspektore?“

„Ano...“ zamumlal zasněně vrchní inspektor Williams. Sáhł si do kapsy a vytáhl modrou knížečku – americký pas. Hodil ho Carterovi do klína.

„Budeš vypovězen ze země,“ oznámil mu. „Do čtyřiaadvaceti hodin opustíš Anglii. Pokud tě budeme potřebovat ještě vyslechnout, kontaktujeme tě prostřednictvím FBI.“

Carterovi poklesla brada. Civěl na mě a já věděla, že je to fakt hodně divné. Inspektor úplně změnil taktiku. Ještě před chvilkou se nás chystal zavřít, o tom jsem nepochybovala. A pak chce z ničeho nic Cartera vyhostit? Dokonce i ti druzí dva policisté z toho byli vedle.

„Pane?“ zeptala se ta žena. „Vážně myslíte –“

„Ticho, Linleyová. Vy dva můžete jít.“

Policisté váhali, až Williams máchl rukou, jako by zaháněl slepice. Pak odešli a zavřeli za sebou dveře.

„Tak počkat,“ ozval se Carter. „Můj táta zmizel a vy po mně chcete, abych opustil Anglii?“

„Tvůj táta je buď mrtvý, nebo na útěku, synku,“ prohlásil inspektor. „Vypovězení ze země je nejmírnější řešení. Už je to zařízené.“

„Kým?“ chtěl vědět děda. „Kdo to schválil?“

„Kdo...“ Inspektor zase nasadil ten legrační tupý pohled. „Odpovědné úřady. Věřte mi, je to lepší než vězení.“

Carter vypadal moc zničený na to, aby něco řekl, ale než jsem ho mohla začít litovat, obrátil se inspektor Williams ke mně. „A pro tebe to platí taky, slečinko.“